

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1128/2016
05.10.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.М. и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М. – адвоката П.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр.25/14 од 06.04.2016. године и Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 бр.616/16 од 30.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 05. октобра 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.М. – адвоката П.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр.25/14 од 06.04.2016. године и Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 бр.616/16 од 30.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К бр.25/14 од 06.04.2016. године, окривљени Н.М. и М.М. оглашени су кривим због извршења кривичног дела пореска утаја у саизвршилаштву из члана 229. став 1. у вези члана 33. КЗ, а окривљени Н.М. и због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, па пошто су окривљеном Н.М. претходно утврђене појединачне казне за сваку од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 229. став 1. у вези члана 33. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и новчана казна у износу од 50.000,00 динара, за кривично дело из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 8 месеци, а за кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од две године, окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци и на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, док је окривљени М.М. осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци и новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Истовремено је одређено да су окривљени дужни да новчане казне плате у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да уколико не плате новчане казне у овом року, исте ће бити замењене казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да плате суду на име трошкова кривичног поступка износе од по 6.200,00 динара, сваки понаособ, те да на име судског паушала плате износе од по 15.000,00 динара сваки, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Истовремено, од окривљеног Н.М. одузета је имовинска корист – новац у износу од 695.655,00 динара и новац у износу од 4.315.428,58 динара, која је прибављена наведеним кривичним делима, а на основу члана 91. и 92. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 бр.616/16 од 30.05.2016. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног Н.М., пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр.25/14 од 06.04.2016. године преиначена је тако што је ставом I изреке према окривљенима Н.М. и М.М. на основу члана 422. тачка 3. ЗКП одбијена оптужба да су извршили кривично дело пореска утаја у саизвршилаштву из члана 229. став 1. у вези члана 33. КЗ и истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка у односу на окривљеног М.М. падају на терет буџетских средстава суда, док је ставом II изреке према окривљеном Н.М. на основу члана 422. став 3. ЗКП одбијена оптужба и да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, а ставом III изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Лесковцу К бр.25/14 од 06.04.2016. године, тако што је окривљени Н.М. за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ због којег је оглашен кривим ставом II тачка 2 изреке првостепене пресуде, осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Истом пресудом, одређено је да се отклања обавеза окривљеног Н.М. да на име имовинске користи плати износ од 695.655,00 динара и обавеза окривљеног М.М. да плати трошкове кривичног поступка, док је жалба браниоца окривљеног Н.М. у осталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу који се односи на трошкове кривичног поступка у односу на окривљеног Н.М., као и на обавезу плаћања имовинске користи у износу од 4.315.428,58 динара потврђена, а жалба браниоца окривљеног М.М. оцењена је као беспредметна.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.М., адвокат П.С., на основу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, или да укине пресуду Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 бр.616/16 од 30.05.2016. године и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак и одлуку, или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног Н.М. ослободити од оптужбе за извршење кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Н.М., као разлог за подношење захтева, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, већ суштински, у образложењу захтева, указује на погрешну оцену доказа и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, истицањем да у конкретном случају нема доказа ни о куповини, нити о продаји штампарских машина, нити пак о томе да су исте икада биле у власништву предузећа, те да је нејасно на основу чега је првостепени суд ове чињенице узео као несумњиво доказане, посебно имајући у виду исказе сведока М.С. и Д.Ц. који према наводима захтева нису потврдили да је новац од наводне купопродаје штампарских машина исплаћен лично окривљеном Н.М., нити да окривљени овај новац није унео у имовину ДОО „А“.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, те да се захтевом суштински указује на разлоге због којих окривљеном и браниоцу није дозвољено подношење овог ванредног правног лека (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа), то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.